

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3421/2025
27.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Душан Ћирић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1482/25 од 08.05.2025. године, у седници одржаној дана 27.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1482/25 од 08.05.2025. године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1482/25 од 08.05.2025. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 2257/24 од 04.11.2024. године, тако што **се одбија** тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да у тужиочеву корист уплати Националној служби за запошљавање доприносе за случај незапослености на износе од по 45.327,51 динар за сваки месец у периоду од 28.12.2014. године до 28.12.2017. године, и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 31.500,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да на име трошкова целокупног поступка исплати туженој износ од 123.750,00 динара у року од 15 дана до достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1482/25 од 08.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потрђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2257/24 од 04.11.2024. године којом је обавезана тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање за период од 28.12.2014. до 28.12.2017. године, на новчане износе наведене у првом ставу изреке првостепене пресуде и да тужиоцу надокнади

трошкове парничног поступка у износу од 31.500,00 динара са затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужене у овом спору потребно је одлучивати ради новог тумачења права по питању застарелости доприноса за обавезно социјално осигурање и начина рачунања рока застарелости, због чега је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном и извршном пресудом Првог основног суда у Београду П1 6/18 од 11.02.2020. године обавезана је тужена да за период од 28.12.2014. до 28.12.2017. године, на име накнаде штете због неисплаћене плате, исплати тужиоцу одређена новчане износе.

Тужбом поднетом 11.06.2024. године тражена је уплата доприноса за случај незапослености на новчане износе неисплаћене плате досуђене наведеном правноснажном пресудом. Тужена је истакла приговор застарелости тужиочевог потраживања.

Првостепени суд је применом чланова 2, 3. и 51. став 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, члана 154. став 1. и члана 172. став 1. Закона о облигационим односима и члана 164. Закона о раду усвојио тужбени захтев. По становишту тог суда, истакнути приговор застарелости није основан, јер обавеза уплате доприноса доспева у моменту исплате зараде, односно разлике зараде, а у овом случају је досуђена зарада наплаћена у извршном поступку, након доношења решења о извршењу јавног извршитеља од 05.08.2021. године, тако да до подношења тужбе није протекао трогодишњи рок застарелости из члана 196. Закона о раду.

Другостепени суд је одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду. По становишту тог суда, правилни су разлози нижестепеног суда којима је образложена оцена истакнутог приговора застарелости захтева за уплату доприноса за случај незапослености, као доприноса за обавезно социјално осигурање које је послодавац дужан да по закону да обрачуна и уплати у своје име, а у корист запосленог.

По налажењу Врховног суда, основани су наводи ревидента да је истакнути приговор застарелости оцењен погрешном применом материјалног права.

Доприноси за обавезно социјално осигурање се у смислу члана 105. став 1. Закона о раду, сматрају саставним делом зараде и представљају потраживање запосленог из радног односа, који је по својој природи грађанско правни, облигациони однос. Зато се на спорни однос странака у погледу застарелости потраживања доприноса за случај незапослености, као саставног дела плате за период од децембра 2014. године до децембра 2017. године, досуђених извршном пресудом П1 6/18 од

11.02.2020. године, примењује одредба члана 196. Закона о раду у вези са члановима 360, 361. и 362. Закона о облигационим односима. На тај правни однос не може се применити одредба члана 114е Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којом је прописано да се одредбе тог закона о застарелости права на утврђење и наплату не примењују на доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и доприносе за обавезно здравствено осигурање, јер се у конкретном случају не ради о пореском поступку и односу између пореске управе и пореског обвезника.

Одредбом члана 196. Закона о раду прописано је да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе. За потраживање из радног односа застарелост почиње да тече првог дана после дана када је запослени могао да захтева њено испуњење, што је у складу са чланом 361. став 1. Закона о облигационим односима. Према одредби члана 4. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника, плате се исплаћују у текућем месецу за претходни месец. Рок застарелости, сагласно члану 362. Закона о облигационим односима, наступа кад истекне последњи дан законом одређеног времена. Одредбом члана 360. став 1. и 2. Закона о облигационим односима прописано је да застарелост престaje право захтевати испуњење обавезе и да застарелост наступа када протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе. Према ставу трећем те одредбе, суд се не може обазирати на застарелост ако се дужник није на њу позвао.

Следствено изложеном, обавеза тужене да у своје име и за рачун тужиоца уплати доприносе за случај незапослености настала је истовремено са обавезом да тужиоцу исплати плату за сваки месец у периоду од децембра 2014. године до децембра 2017. године. Испуњење обавезе тужене на уплату доприноса за случај незапослености тужилац је могао да захтева првог дана после дана када је могао захтевати испуњење обавезе тужене на исплату плате. Тужилац је у парници коју је покренуо ради исплате плате за означени временски период, окончане правоснажном пресудом Првог основног суда у Београду П1 6/18 од 11.02.2020. године, пропустио да тражи и уплату доприноса за случај незапослености на тражене и досуђене износе неплаћене плате. Зато је до подношења ове тужбе протекао рок од три године из члана 196. Закона о раду и услед наступања застарелости престало право тужиоца да захтева од тужене испуњење обавезе уплате доприноса за случај незапослености.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о трошковима поступка из трећег става изреке донета је на основу члана 165. став 2. у вези са чланова 153. став 1. и 154. ЗПП. Туженој су досуђени трошкови поступка за састав одговора на тужбу у износу од 24.750,00 динара и састав жалбе и ревизије у износу од по 49.500,00 динара.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић